

ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

ΤΑ "ΣΑΒΒΑΤΑ, ΤΩΝ ΔΙΑΒΟΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Οι μάγοι, ξεκινάνε για τη νυκτερινή σύναξη των δαιμόνων. Μπροστά πηγαίνει ο διάβολος, που τους οδηγεί.

Τί κάμνει ή άμείθει. Ο μεσαιών και ή φρίκη του. Τι ήσαν τά «Σάββατα». Οι μάγοι και ή δαιμονες. Τι έφραγτάζετο ο λαός γι' αούτους. Τι γράφουν τά περίφημα μεσαιωνικά συναξάρια. Άκαισίως νυκτερινές τελετές. Μακάβρια συμπίσεια. Η διαβολοσύναξις. Τά έργα του άρχισατανά. Πώς άνεκαλύπτοντο ή μάγισσες. Πώς τις έβρασανίζαν. Τό οίκτρο τέλος έν μέσω των φλογών !..

Άπό τις πιο περίεργες άπόκρυφες τελετές του μεσαιώνος, που χαρακτήρη ίζουσι θαυμάσια όλη τη σκοτεινή αυτή περίο-

οάλλαχτα όπως βαφτίζουσι και τά μαριά, με τη διαφορά ότι τόν έβραζε προηγουμένως νά καίτην ένα σταυρό !.. Ύστερα όλοι οι μάγοι έφεραν ο καθένας από μιά δάδα στό χέρι, σχημάτιζαν ένα κύκλο, έχοντας τό Σατανά στή μέση, και άρχιζαν νά χορεύουν. Κατόπιν δε έπεφταν και προσκυνούσαν τόν υπέριστο άρχηγό τους. Αύτή ήτανε ή πιο έπίσημη στιγμή της ιεροτελεστίας !..

δο της άνθρωπότητος, κατά την όποία ο άνθρωπος έπιλεσε σά βαθύ σκοτάδι άμαθείας, εινε και ή γιορή των Σαββάτων ή της νυκτερινής συνάξεως των δαιμόνων. Το ιστορικό και ή λεπτομέρεια της δαιμονικής αυτής τελετής έχουν ως εξής :

Κατά την παράδοσι, ο Σατανά, ζηλευόντας τη δόξα του Θεού, άπεράσισε νά συναθροίξη μιά φορά την έβδομάδα τους πιστούς του σ' ένα μέρος και νά παρωδή και νά σατιρίξη μαζί τους τις τελετές της χριστιανικής θρησκείας.

Τά Σάββατα αυτά ήσαν δυο είδων, τό μεγάλο και τό μικρό, και δέν διέφεραν καθόλου σχεδόν μεταξύ τους. Μόνον κατά τό μεγάλο Σάββατο ή συγκέντρωσι ήσαν πιστών του διαβόλου, μάγον και μαγισσών, ήταν πολυπληθέστερη.

Η τελειές αυτές γινόντουσαν πάντοτε τή νύχτα. Τό μέρος που διάλεγαν οι μάγοι ήταν ή κανένας δημόσιος, ή κανένας δημημόνεο νεκροταφείο και τις περισσότερες φορές, κανένα μισογερμανό και έτοιμόροπο κάστρο.

Πώς πήγαιναν όμως εκεί χωρίς νά προσκαλέσουν την προσοχή του άλλου κόσμου ; Τό πράγμα ήταν άπλοστότατο : ο διάβολος, λένε, έδινε στή μάγισσα ή στή μάγο ένα ειδικό λίπος, από σπρόκτι άβάρφιστου παιδιού. Έρχταν λοιπόν ν' άλειφει ή κανείς μ' αυτό τό λίπος, νά προσφέρει κάνα μαγικά λόγια και νά καθάλλισι τό μαγικό κούρα σκούρας, γιά νά μεταφερθή άμέσως διά μέσου του αέρος όπου ήθελε.

Πολλές κάλι φορές, ο μάγος μπορούσε άπλοστότατα νά φωνάξη τόν προστάτη δαιμόνα του, ο όποιος άνελάμβανε νά τόν σηκώσει στους ώμους του και νά τόν μεταφέρει στό μέρος στό όποιο θά μαζεύονταν και όλοι οι άλλοι μάγοι.

Άν κατά τύχη έπιανε βροχή τήν ήμέρα της συνάξεως, οι μάγοι δέν έλιζαν παρά νά προσφέρουν μαρικά μαγικά λόγια, κ' έτσι ούτε σταλαγματιά δέν έπιφτε άπάνω τους !..

Η άπόκρυψη τελετή των «Σαββάτων»

Όταν οι μάγοι έφταναν στό μέρος της δαιμονοσυνάξεως, τους παρελύμβαν άμέσως οι δαιμονες οι όποιοι τους εξέταζαν με μεγάλη προσοχή γιά νά δοϋν άν έφταν προγίματι στό σώμα τους τό στίγμα του διαβόλου—διαφορετικά δέν είνοντο δεκτοί στή συγκέντρωση και ύφισταντο φρικτά μαρτύρια !..

Όταν θά έμπαιναν στήν όμήγηση, οι μάγοι έπρεπε νά πέσουν νά προσκυνήσουν τό Σατανά, τόν άρχηγό της συγκέντρώσεως. Ο άρχοντας του Κακού καθότανε σ' ένα θρόνο, με τό φυσικό παρουσιαστικό του, χωρίς νά εινε μεταμορφωμένος. Έιχε κεφάλι και πόδια τράγου, μιά μακρά ουρά και φτερά νυχτερίδας. Όστος, κέπου—κέπου, παρουσιαζότανε στους πιστούς του και με διαφορετικό παρουσιαστικό, άλλοτε με τη μορφή κυκαριστιού, άλλοτε με σώμα μαύρου γάτου και ούτω καθέξής.

Χορός μάγων, μαγισσών και δαιμόνων

Άφου λοιπόν οι μάγοι τού έκαναν μιά βαθειά ό-όκλιση, κατόπι του όρχίζοντο πίστι και άπρηγούντο ένώντιόν του, με μεγάλη φωνή τό Θεό, τήν Παναγία και τους άγίους, δηλώνοντας έτσι τήν ύποταγή τους σ' αυτόν.

Άν μεταξύ των μελών της συνάξεως ήτανε και κανένας τόν όποιο έφεραν μαζί τους οι μάγοι γιά πρώτη φορά γιά νά τόν μύησουν στήν αλήθεια της αιρέσεώς τον, ο Σατανά τόν βάφτιζε άπα-

Όταν τελειώσι με τό καλό ή...διαβολική αυτή τελετή, ή πιο γοητή μάγισσα, ή βασίλισσα της νυκτερινής συνάξεως, καθότανε δίπλα στό Σατανά και τότε όλοι οι παριστάμενοι τό έστρωναν στό φαί.

Τό μενού, όπως άναφέρουν τά συναξάρια της εποχής αυτής, ήταν...έκλεκτό, διαλεγμένο με πολύ λεπτότητα και γούστο :

Πτώματα. Σηκότια άνθρώπων. Καρδιές παιδιών άβάρφιστων.

Και γιά έπίδορπο : Καταράδες !.. Τό πράγμα δέν πρέπει νά σάς φαίνεται ούτε υπερβολικό, ούτε άπίστευτο. Άπειρα εινε τά σοζόμενα μεσαιωνικά βιβλία που περιγράφουν κατακατεπώς όλες τις λεπτομέρειες της φρικιαστικής αυτής τελετής.

Μετά τό φαί, έπόμενο ήταν νάρθη ή σειρά του χορού. Όλοι άρχιζαν νά χορεύουν, με τό Σατανά μπροστά, ο όποιος κολλές φορές έπαιζε παραδόσια μουσικά όργανα. Η Μαρία Ντεβίσι, μιά νεαρά μάγισσα που τήν έκαψαν τό 1563 στή Γαλλία, έδήλωσε στήν κατάθεσή της πως είχε δει με τά μάτια της τό Σατανά νά τραγουδά μιά μερα ένα άστείο τραγούδι. Θεωρούμε περσιτό νά σάς πούμε πως οι χοροί του χόρευαν στις τελετές αυτές ήσαν κάτι παρασπώνο και από άσημοι.

Όταν οι δαιμονες και οι μάγοι βαγνόντανε πεινά νά χορευούσι και νά κάνουν τού κόσμου τις άχρημοσύνες, άρχιζε ή μούρη λεγόμενη τελετή.

Ο Σατανάς προσέδινε ένα μαύρο ράσο, άνέβαινε στό βωμό και παροδούσε τις ιεροτελεστίες των χριστιανών, με τη σάχη γυρισμένη προς τήν όγία τράπεζα. Όλοι οι μάγοι και οι δαιμονες που παραο-λουθούσανε τις άσεβεις αυτές σκηνές, ήταν σκαμμένοι στό γέλιο. Και ο Σατανά, τότε έστει τό σώμα μου... έβραζε στό στόμα του ένα καρτόκι !.. Τότιε δλη ή δαιμονική σύναξη, ξανάρχιζε τό χορό, τόν όποιο έξακολούθουσε ως τη στιγμή που θά έμπερουν, ως τη στιγμή της νυκτερινής συνάξεως των μάγων και των δαιμόνων, που σκορπίζονταν σά τεσσера σηματα τού έρίζοντος. Ένώ δε οι μάγοι και ή μάγισσες γυροούσανε στό σπίτι τους, σκορπίζαν τό λίπος από τό σπρόκτι του όβάρφιστου παιδιού άπάνω τους, στό σπατά των έχθρών τους, γιά νά τά καταστρέψουν.

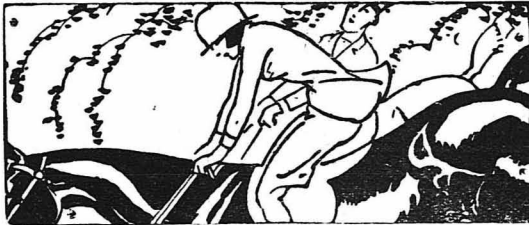
Άλλοίμογο όμως στή μάγισσα, της όποιας άπεκαλύπταν τη σατανική ιδιότητα.

Τό πράγμα δέν ήτανε και τόσο δύσκολο. Άν έβλεπαν μιά γυναίκα νά μπαίνει τή νύχτα στό δωμάτιο ενός παιδιού τό όποιο τήν έλλα μερα πέθανε, ή νά μπαίνει σ' ένα σταύλο, του όποιου τά ζώα φοφούσαν όποτε από λίγες μέρες, ή νά περιφέρεται στό χωράφι, στό όποιο τήν άλλη μερα έπεφτε άκριβα, τότε έβγαζαν τό συμπέρασμα πως ή γυναίκα αυτή ήτανε μάγισσα. Έξάλλου, αυτό τό καταλάβαιναν πρώτοι οι συγγενείς της όταν τήν έβλεπαν νά χτυπιέται και νά έβρονται μόνη της ή όταν τήν άκουγαν τή νύχτα, μέσ' τόν ύπνο της, νά προσφέρει όποια δαιμονικά λόγια, βγάζοντας άφροσύς από τό στόμα της.

Άμα γινόντανε ή καταγ-γελία, οι δικαστοί φρόντι-

Τό συμπόσιον των μάγων και δαιμόνων

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Μιά κολοσσία κληρονομία

Ἡ Οὐγγρική Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Βουδαπέστης χάρις σὲ μιὰ ἀπροσδόκητη καὶ κολοσσία κληρονομία ποὺ ἀπέκτησε τελευταίως, ἔγινε ἑξαιρετικὰ, ποσὶ μὴδὲ, τὸ πλουσιώτερο ἴδιωμα ὅλου τοῦ κόσμου, πλουσιώτερον καὶ ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν Ὅργανισμὸν Νόμπελ ποὺ ἀπονέμει κατ' ἔτος τὰ διάφορα ὁράμωμνα βραβεία.

Τὴν ἑξαιρετικὴ αὐτὴ περιουσία τῆς Ἡ Οὐγγρική Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τὴν χροστᾶται σ' ἓνα αὐτοκίνητο διστόχριμα ποὺ ἔγινε πρὸ δυο μηνῶν στὴν Βιέννη καὶ στὸ ὅποιο σκοτώθηκε ὁ Οὐγγρος μεγαστὰν κόμης Βιττώδε. Ὁ κόμης ἦταν ἄνεκτος καὶ τὸν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδας ἀνοίχθηκε ἡ διαθήκη του οἱ μακρὺνοι συγγενεῖς του—ποὺ μὲ λαχάρια περιμέναν τὸ ἀνοιγμὰ τῆς—ἀίχσαν μὲ κατάπληξη ὅτι ὁ μακαριώτερος κληροδοτοῦσε στὴν Ἀκαδημία τῆς Βουδαπέστης, ὅλη τὴν κολοσσία περιουσία του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ κτήματα ἐκτάσεως 20.000 ἑκταρίων, ἀπὸ πολυἀριθμὰ μέγαρα στὴν Βουδαπέστη, ἀπὸ ἀναριθμητὲς ἐπαυλίδες καὶ κύργους στὶς διάφορες ἐπαρχίες τῆς Οὐγγαρίας καὶ ἀπὸ μοναδικὲς καλλιτεχνικὲς συλλογές. Μόνον ἡ καλλιτεχνικὲς συλλογὴς του ὑπολογίζονται ὅτι ἀξίζουν 3 ἐκατομμύρια πέντης, δηλαδὴ πρὸς 40 ἑκατομμύρια δραχμῶν! Ἡ συνολικὴ ἀξία τῶν ἀνωτέρω ἀκινήτων ἀνέρχεται σὲ 80 ἑκατομμύρια πέντης δηλαδὴ 800 ἑκατομμύρια δραχμῶν καὶ αὐτὰ ἐκτός τῶν μετρητῶν ποὺ εἶνε κατατεθειμένα σὲ διάφορα τράπεζες καὶ τὰ ὁποία ἐπίσης περιέρχονται στὴν Οὐγγρική Ἀκαδημία.

***

Ἐνα τεράστιο πασιτίσιο

Κατὰ τὴν διάρκειά μιᾶς μεγάλης τυπικῆς ἐτησίως ἑορτῆς ποὺ δόθηκε τὸν παρασμένον μῆνα στὸ Ντεμινβιλά τῆς Ἀγγλίας, παρετέθη ἐκτός τῶν ἄλλων φαγητῶν καὶ ἓνα τεράστιο πασιτίσιο ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔφαγαν 20.000 ἄνθρωποι, ὅλοι δηλαδὴ ὅσοι παρεῤθησαν στὴν ἑορτὴ αὐτὴ! Τὸ μοναδικὸ αὐτὸ πασιτίσιο ζῶγιζε τοὺς τόνους καὶ πλόν. Γιὰ τὴν κατασκευὴν του χρησιμοποιήθηκαν ἑνας τόνος πατάτες, 300 κιλά ἄλευρι καὶ τὸ κόρος τεσσάρων μεγάλων καὶ καλοθερμιζμένων βωδιῶν. Γιὰ τὸ ψήσιμό του εἶχε κατασκευασθῆ ἓνας εἰδικὸς καὶ φυσικὰ τεράστιος φούρνος. Γιὰ νὰ ψηθῆ δὲ καλὰ ἔμεινε δυὸ ὀλόκληρες ἡμέρες μέσα στὸν φούρνο, ὁ ὁποῖος ἔκαιε συνεχῶς στὸ διάστημα αὐτὸ καὶ γιὰ τὸν ὅποιο χρησιμοποιήθηκαν πολλοὶ τόνου ἔξω!

Ὅταν ἐπὶ τέλος τελείωσε τὸ ψήσιμο, χρειάσθηκαν εἰκοσι ἄνδρες γιὰ νὰ βγάλουν ἔξω ἀπ' τὸ φούρνο τὸ τεράστιο αὐτὸ πασιτίσιο καὶ ἄλλη μὴ ὅρα κι' ἓνα τέταρτο γιὰ νὰ τὸ μεταφέρουν καὶ νὰ τὸ τοποθετήσουν στὸ φορητὸ αὐτοκίνητο ποὺ περιέμενε γιὰ νὰ τὸ πᾶν στὸν τόπο τῆς ἑορτῆς!...

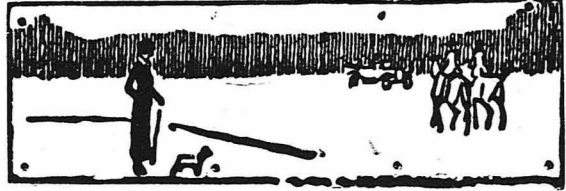
Ἐαν ἀρέσασιν νὰ ἐξακριβῶσουν τὴν ἐνοχὴ τῆς καθηγουμένης. Κατόπιν αὐτοῦ ἔπρεπε φυσικὰ νὰ τὴν συλλάβουν. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσουν ἔβρασαν νὰ τὴν παραφυλάξουν τὸ βράδυ, τὴν ὅρα ποὺ γυρονοσε σκεπὶ τῆς. Τότε τῆς ῥίχνονταν ἀπὸ πίσω, τὴν ἔπιαναν καὶ τὴν ἔδεναν.

Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ πιάσῃ τὴ μάγισσα ἀπ' ἔμπροσ, ἐπειδὴ ἂν ἔφτανε πάνω του, θὰ γινόταν ἀμέσως τὸ κομρὶ τοῦ σάτχη.

Ἡ δίκη τῆς δὲ βαστούσε πολὺν καιρὸ. Ἄν δὲν ἦταν καταφανὴς ἡ ἐνοχὴ τῆς καθηγουμένης, οἱ δικαστὰ κατέρρευγαν σὲ πολλὰ μέσα γιὰ νὰ πειστοῦν ἂν εἶχαν πράγματι νὰ κάνουν μὲ μιὰ μάγισσα. (Ὡς τώρα μεταχειρίζομαστε τὴ λέξη μάγισσα, ἐπειδὴ οἱ θηλυκοὶ μάγοι ἦταν κατὰ τὸν μεσαιῶνα πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἄρσενικοὺς). Τὴν βουτούσανε στὸ ποτάμι, καὶ ἂν ἡ καθηγουμένη βυθίζεταν καὶ κινυόταν, αὐτὸ ἦταν ἀρετικὴ ἐνδειχὴ τῆς ἀθωότητός τῆς—καὶ τῆς ἔκαναν ἀμέσως μνημόσυνο ὑπερ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς. Ἄν ὅμως δὲν βουλάεσε στὸ ποτάμι, τότε καταλάβαιναν πὺς εἶχανε νὰ κάνουνε μὲ μιὰ μάγισσα καὶ τὴν ἔκαιγαν ζωντανῇ.

Στὴ Γαλλία ἦταν ἐν χροσῆσι καὶ ἓνα ἄλλο μέσο γιὰ ν' ἀποδειχθῆ ἡ ἐνοχὴ μιᾶς καθηγουμένης.

Ὁ δικαστὴς, βοηθοῦμενος ἀπὸ ἓνα γιατρὸ, διέτασε νὰ γδύσουν τὴν καθηγουμένην καὶ νὰ τῆς κλείσουν τὰ μάτια. Ὑστερὰ ὁ γιατρὸς ἔπρεπε ἓνα νυστέρει καὶ τρυποῖσεν τὸ σῶμα τῆς γυναικίως παντοῦ, καὶ ἂν ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀναβόσκονε αἷμα, αὐτὸ ἔσημαινε πὺς ἡ γυναικίω ἦταν ἀθώα. Ἄν ὅμως ἀντὶ αἵματος ἔβγαινε νερὸ, αὐτὸ ἔσημαινε πὺς ἡ γυναικίω κίεινη ἦτανε μάγισσα. Καὶ τὴν ἔκαιγαν ἀμέσως ἀνώπιον τοῦ πλήθους.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ ρεῦχο τοῦ Πιρὼν καὶ ἡ περιβολὴ ἐνός... παληανθρώπου. Γιατὶ τὸν κάλεσαν νὰ ξεγεννήσῃ τὴ βασιλοπούλα. Ἡ ἔξυμνη ἀπάντησις τοῦ Λεβρέ. Ἡ κ. Ντέ Τενσὸν πεῦραρε μὲ τὸ βζμπάκι! Ὁ κ. Κονταμὴν Ἀκαδημαϊκός. Ὁ Μαλέρμπ .. κοιμάται!...

Μιά μέρα, ὁ περίφημος Γάλλος ἀλῆτης καὶ μεγάλος ποιητὴς Πιρὼν, φεύγοντας ἀπὸ τὸ θέατρο ὅπου εἶχε παρευρεθῆ στὶς γενικὲς δοκιμὲς μιᾶς κωμῳδίας του, μπῆκε στὸ ἱστορικὸ καφενεῖο Προκόπ. Ὁ Πιρὼν φορούσε τὴ μέρα αὐτὴ ἓνα καινούριον, χρυσοκωντημένο φόρεμα καὶ οἱ φίλοι του καὶ οἱ πελάτες τοῦ καφενείου, ποὺ ἦσαν μαθημένοι νὰ τὸν βλέπουν πάντοτε μὲς στὰ κουρέλια, ἀπόρησαν γιὰ τὴν ἑξαιρετικὴ ἀλλαγὴ τῆς περιβολῆς του καὶ δὲν ἤξεραν πὺς νὰ τὴν ἐξηγήσουν.

Μεταξὺ τῶν θαμάνων τοῦ καφενείου εἶχε νὰ εἶνε αὐτὴ τὴν ἡμέρα καὶ ὁ Θεολογικὸς ἀββάς ντε-Φονταίν, ἓνας διάσημος ἱερωμένος διακρινόμενος μάλλον γιὰ τὴ σκανδαλώδη ζωὴ του παρὰ γιὰ τὴ χριστιανικὴ ἠθικότητά του. Ὁ ἀκάστατος αὐτὸς παπάς, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέση του ὅταν εἶδε τὸν Πιρὼν, τὸν πλησίασε, ἔπιασε τὸ χρυσοκωντημένο φόρεμά του, σὺν νὰθελε νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξία του, καὶ εἶπε μὲ μεγαλοχολικὸ ὕφος:

— Πάει μιὰ τέτοια πλούσια στολή νὰ τὴ φορᾶν ἓνας ἀλῆτης σὺν καὶ σένα;

Τότε ὁ Πιρὼν, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καθόλου, ἔπιασε καὶ κείνος τὸ ῥάσο τοῦ ἀββά καὶ εἶπε:

— Ποῦ δροῦστεικε ἓνας παληανθρώπος σὺν καὶ σένα νὰ φορᾶν τέτοια περιβολὴ!...

***

Κίποτα εἶχανε καλέσει τὸν περίφημον γυναικολόγο Λεβρὸ στὴν αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', γιὰ νὰ ξεγεννήσῃ τὴν κουνιάδα τοῦ βασιλέως.

Ὁ βασιλεὺς, γιὰ νὰ κεντρίσῃ τὸ ζῆλο τοῦ γιατροῦ τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ τὸ θεωρήτε μεγάλην σὰς τιμὴν, κύριε Λεβρὸ, ποὺ εἶπε καλέσαμε νὰ ξεγεννήσετε μιὰ βασιλοπούλα. Ὁ ἀποκτιήσατε ἓνα μεγάλην φήμη.

— Ἄν δὲν εἶχα ἦθι ἀποκτιήσει μεγάλην φήμη, δὲν θὰ μὲ καλοῦσατε σὲ ἀνάγκορά σας! τὸ ἀποκτιήθηκε ἀπαθῆστατος ὁ γιατρὸς.

***

Ἡ κυρία ντέ Τενσὸν, ἦτανε μιὰ αὐλικὴ κυρία ἡ ὁποία ἔσφαξε κυριολεκτικῶς τὸν κόσμον μὲ τὸ μεδίσμα στὰ χεῖλιά. Ἦταν ἀθηροσκη, μοχθηρὴ, κακιὰ, φιλόδογος, ἀλλὰ, καθὼς εἶπαμε, ἔκρυβε τὴν ποσοπότητα τῶν αἰσθημάτων τῆς κάτω ἀπὸ ἓνα μελιστάλακτο χαμόγελο.

Μιά μέρα, σ' ἓνα σαλόνι, ἐξεθῆσιζαν τὰ προτερημάτῃ τῆς. Καὶ ὁ ἀββάς Τρυμπλέ, εἶπε τότε σοβαράτατα:

— Πράγματι, ἡ κυρία Τενσὸν εἶνε λαίμαρη γυναικίω. Καὶ ἂν ἀκόμα ἀποφάσκει νὰ σὰς δηλητηριάσῃ θὰ σὰς προσέφερε τὸ δηλητηριεὸ μέσο σ' ἓνα ποτήρι... σερβί!

***

Ὅταν ὁ κύριος ντέ λά Κονταμὴν ἐξελέγη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, παρήθεσε τὸ βράδυ τῆς ἑοσῆς ἡμέρας δειπνο σὲ μερικὸν φίλου του. Καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἐξεφώνησε τὸ παρακάτω τετράστιχο.

Ὁ Κονταμὴν, τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας μέλος τῆς ἐξέλεγει παραμυθηταί. Εἶνε κωμῳδός—καλύτερα γι' αὐτὸν μὰ ὄχι καὶ βουβός—χειρότερα γι' αὐτὴν!...

***

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ρουέν εἶχε προσκαλέσει κάποτε τὸν ποιητὴ Μάλέρμπ νὰ φάει μαζί του, γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ ὕστερα γ' ἀκούσῃ ἓνα «σπουδαῖοτατο» λόγο, ποὺ σκόπευε νὰ ἐκφωνήσῃ ἀπὸ τὸ ἄμβωνος τῆς ἐκκλησίας.

Μόλις σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὁ Μάλέρμπ ἐπαλώθηκε σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ροχαλίζε μακαρίως.

Μὰ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ρουέν εἶχε ἐπέμενε σῶνει καὶ καλὰ νὰ τὸν πάρῃ μαζί του στὴν ἐκκλησία, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸν περίφημον λόγον του.

— Γιὰ τὸ νομομ τοῦ Θεοῦ, ἀφήστε με, τοῦ εἶπε τότε ὁ ποιητὴς Μπωρὸ νὰ κοιμηθῶ μὰ χαρὰ καὶ χωρὶς νὰκούσω τὸ λόγο σας! Καὶ ξανακοιμήθηκε...